

slušnost, v rámci těchto úvah zabýváti též otázkou, je-li nař. rozhodnutí rozhodnutím konečným, v cestě instanční již nenaříkatelným, jež podle § 5 zákona o ss jedině může tvořiti předmět kognice tohoto soudu. Otázku tuto zodpověděl si soud na rozdíl od stanoviska žal. úřadu, který své rozhodnutí označil za konečné, zaporně.

Jak shora uvedeno, kvalifikoval žal. úřad živnostenské oprávnění st-lovo, o jehož odnětí jde, jako živnost hostinskou ve smyslu § 23, resp. § 22 č. 15 živn. zákona č. 259/1924 Sb. V § 73 živn. zákona, na základě něhož bylo st-li jeho živnostenské oprávnění odňato, se stanoví: »Jestliže při některém živnostníku dodatečně se shledá, že již od počátku neměl a ještě dosud nemá nějaké zákonné náležitosti pro samostatné provozování živnosti, může úřad, k přijetí opovědi živnostenské nebo k propůjčení koncese příslušný, další provozování živnosti jemu zapovědět a list živnostenský, vztažmo koncesi odňati.« Na tento prvý odstavec navazuje pak odstavec druhý tohoto znění: »Při živnostech uvedených v § 22 pol. . . . 15 . . . koncese může býti odňata také tehdy, jestliže živnost do šesti měsíců . . . po propůjčení koncese nepočne se provozovati anebo když provozování přeruší se později po dobu právě tak dlouhou.« Ze stylistické souvislosti odst. 2 s odst. 1 právě cit. paragrafu je patrné, že stejně jako v případech odst. 1 je také v případech stanovených v odst. 2 k odnětí živnostenského oprávnění povolán úřad příslušný k jeho udělení. Úřadem příslušným k udělení koncese hostinské (§ 22 pol. 15) je podle § 239 odst. 2 živn. zákona č. 259/1924 Sb. živn. úřad II. stolice, jímž je za platnosti org. zákona č. 125/1927 Sb. zem. úřad. Je tudíž podle toho, co svrchu řečeno, tento úřad také v I. stolici povolán k odnětí tohoto živnostenského oprávnění podle § 73 odst. 2 cit. živn. zákona. Z rozhodnutí jeho je pak podle čl. 8 odst. 1 org. zákona a § 240 živn. zákona — ježto opravný prostředek není pozitivním předpisem vyloučen — přípustno odvolání k min. obchodu, jež rozhoduje s platností konečnou (srov. nález Boh. A 12.362/36).

Podle uvedeného nebylo nař. rozhodnutí — jež vzhledem k nepříslušnosti městského notářského úřadu rozhodovati o odnětí koncese hostinské, za niž žal. úřad živnostenské oprávnění st-lovo považoval, kvalifikovati jako rozhodnutí I. stolice — aktem konečným a byla by tedy stížnost na nss proti němu ve smyslu § 5 zákona o ss vlastně nepřipustná. Ježto však k nesprávnému postupu, t. j. že na místo instančního odvolání podána byla stížnost na nss, byla strana svedena žal. úřadem, jehož rozhodnutí, byvši označeno za konečné, jevílo se na venek jako akt v cestě instanční již nenaříkatelný, musilo nař. rozhodnutí pro porušení podstatných forem řízení podle § 6 odst. 2 zákona o ss býti z moci úřední zrušeno, aniž soud za tohoto stavu věci mohl vejíti na meritorní řešení sporu, zejména ani co do otázky, má-li sporná živnost skutečně povahu živnosti hostinské.

Č. 12.560.

Technikové civilní: * Uchazeč o oprávnění civilního zeměměřiče v zemi České a Moravskoslezské není osvobozen od zkoušky

podle § 12 min. nař. č. 77/1913 ř. z. již proto, že mu bylo uděleno oprávnění zeměměřiče v zemi Slovenské a Podkarpatoruské na základě vládní nař. č. 148/1922 Sb.

(Nález z 13. října 1936 č. 24.309/34.)

V ě c: Ing. Josef V. v Bratislavě proti rozh. min. veř. prací ze 14. května 1934 o udělení autorisace civilního geometra se sídlem v Praze bez předepsané zkoušky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 19. ledna 1934 žádal st-l jako úředně autorisovaný civilní inženýr kulturní a oprávněný zeměměřič v Bratislavě u zem. úřadu v Praze o udělení oprávnění úředně autorisovaného civilního geometra se sídlem v Praze bez předepsané zkoušky podle § 12 min. nař. ze 7. května 1913 č. 77 ř. z.

Zem. úřad v Praze, vyžádav si o žádosti vyjádření pracovní sekce inž. komory v Praze, výměrem ze 14. března 1934 st-lově žádosti nevyhověl.

Min. veř. prací nař. rozhodnutím nevyhovělo st-lovu odvolání z těchto důvodů: »Paragraf 12 bod 1 lit. b) vládní nař. č. 65/1930 Sb. o oprávněných zeměměřičích v zemích Slovenské a Podkarpatoruské, jehož se Ing. V. ve svém odvolání dovolává, sice stanoví, že zeměměřičské oprávnění bez zkoušky mohou obdržeti ti, kdož vykonali zkoušku pro státní službu stavební, zemědělsko-technickou a lesní technickou službu a splnili ostatní podmínky tam uvedené; leč toto ustanovení týká se jen zeměměřičských oprávnění na Slovensku a Podkarpatské Rusi, kdežto Ing. V. uchází se o oprávnění civilního geometra podle min. nař. ze 7. května 1913 č. 77 ř. z. Podle § 12 lit. b) cit. min. nař. jsou osvobozeni od zkoušky uchazeči o oprávnění civilního geometra, když vykonali zkoušku pro státní službu stavební, vztahmo zkoušku pro lesní technickou státní službu nebo pro lesní technickou službu politické správy, a podle § 12 lit. c) téhož nař., když odbyli v § 11 dotčené zaměstnání ve státní službě měřičské. Ing. V. tomuto ustanovení nevyhověl, neboť neprokázal, že by byl složil některou ze zkoušek uvedených v § 12 lit. b) cit. min. nař., nebo že by byl odbyl praktické zaměstnání ve státní službě měřičské podle § 12 lit. c) téhož min. nař.; ustanovení § 12 lit. a) a d) téhož min. nař. se na jmenovaného nevztahuje.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

Především jest určití předmět sporu, o který jde. Žal. úřadem nebylo judikátně rozhodováno o otázce, zda st-l jest oprávněn již na podkladě svého oprávnění, nabytého podle vládní nař. č. 148/1922 Sb. pro zemi Slovenskou a Podkarpatoruskou, vykonávati také v zemi České, resp. Moravskoslezské práce zeměměřičské, ačkoli tato otázka zavdala podnět k podání žádosti st-lovy, nýbrž rozhodoval toliko o žádosti st-le za »udělení oprávnění úředně autorisovaného civilního geometra se sídlem v Praze bez předepsané zkoušky podle § 12 min. nař. ze 7. května 1913 č. 77 ř. z.« Takto formulovanou žádostí postavil se st-l

sám na stanovisko, že dosud nemá oprávnění civilního geometra pro zemi Českou, neboť jinak nebyl by se teprve oprávnění toho domáhal. Spor je tedy jen o to, zda žal. úřad právem odepřel udělit toto oprávnění st-li bez předepsané zkoušky.

Žal. úřad odůvodnil své zamítavé rozhodnutí na udělení oprávnění bez předepsané zkoušky tím, že st-l nevyhovuje předpokladům požadovaným § 12 cit. nař. pro osvobození od normované tam zkoušky proto, že

1. ustanovení bodu a) a d) se na něho nevztahují,
2. předpokladu bodu b) téhož paragrafu neprokázal výkonem některé ze zkoušek tam zmíněných, ani
3. neprokázal ve smyslu bodu c), že odbyl v § 11 dotčenou praxi (t. j. nejméně 4leté odborné zaměstnání po ukončení předepsaných studií) ve státní službě měřičské.

Stížnost proti odůvodnění uvedenému právě pod č. 1. a 3. neformuluje žádných stížných bodů a zůstává proto zamítavý výrok s hlediska § 12 lit. a), c) a d) nař. č. 77/1913 ř. z. nedotčen.

Pokud se týče nedostatku předpokladů sub b) téhož předpisu, ne tvrdí stížnost, že by st-l byl vykonal některou ze zkoušek tam vypočetných, ale stojí na stanovisku, že mu přes to přísluší nárok na udělení oprávnění civilního geometra bez předepsané zkoušky především proto, že zkouška pro zemědělsko-technickou státní službu, jejíž výkon prokázal, je rovnocennou se zkouškami v § 12 b) nař. č. 77/1913 ř. z. uvedenými, což výslovně bylo uznáno zákonem z 23. května 1930 č. 65 Sb. o oprávněných zeměměřičích v zemích Slovenské a Podkarpatoruské, který v § 12 osvobozuje od zkoušky i ty, kdož vykonali zkoušku pro státní službu zemědělsko-technickou. Stížnost dovozuje, že není vinou st-le, že ustanovení § 12 lit. b) nař. č. 77/1913 ř. z. nebylo novelisováno v tom smyslu, že i uchazeči, kteří prokázali zkoušku pro státní službu zemědělsko-technickou, jež je rovnocennou se zkouškou pro státní službu stavební nebo lesnicko-technickou, mohou dosáhnouti oprávnění na základě nař. č. 77/1913 ř. z. beze zkoušky předepsané v § 12. Jistě prý nebylo úmyslem zákonodárných činitelů znemožniti použití výhod tohoto nař. celé kategorii úředníků ve státní službě zemědělsko-technické, a možno prý tvrditi, že k novelisaci nedošlo jen nedopatřením nebo proto, že zákonodárce jsa si vědom změn nastavších vznikem Československé republiky, v níž zřízena služba zemědělsko-technická jako rovnocenná se státní službou stavební, nepokládal za nutné novelisovati nař. č. 77/1913 ř. z. v předpokladu, že bude toto nařízení správními úřady liberálně vykládáno. Námitka tato je lichá.

Nař. č. 77/1913 ř. z. o civilních technících (civilních inženýrech a civilních geometrech), na jehož podkladě se st-l, jak už řečeno, domáhal udělení oprávnění tam zmíněného, roztrídíuje v § 1 soukromé techniky na určité skupiny a uvádí pod a) civilní inženýry stavební (pro stavby silniční, vodní, mostní, železniční a příbuzné stavby), b) civilní inženýry pro architekturu a pozemní stavby..., f) civilní inženýry pro kulturu a techniku (meliorace půdy, vodní a silniční stavby), g) civilní inženýry pro lesnictví, i) civilní geometry. V dalších §§ 2—6 vymezuje věcný rozsah jednotlivých oprávnění, načež v §§ 9—12 jedná o průkazu způ-

sobilosti. Stanoví totiž v § 9, že průkaz způsobilosti, jehož je třeba, aby bylo oprávnění dosaženo, obsahuje: a) odbytí příslušných odborných studií (§ 10); b) praktické zaměstnání předepsaným způsobem a trváním (§ 11); c) výkon zkoušky (§ 12). Pojednávají pak v § 12 o této zkoušce, stanoví, že jsou od zkoušky osvobozeni: b) uchazeči za oprávnění kategorií v § 1 a) až f) a i), vztažmo g) a i) uvedených, když vykonali zkoušku pro státní službu stavitelskou, vztažmo pro lesní technickou státní službu nebo pro lesní technickou službu politické správy. O zkoušce pro státní zemědělsko-technickou službu předpis ten se nezmiňuje. Poněvadž osvobození od zkoušky v § 12 normované je výjimkou z požadavku vysloveného v § 9 lit. c) o potřebných předpokladech pro dosažení oprávnění civilního geometra výkonem zkoušky, nutno předpis ten, speciálně pak předpis bodu b) § 12 vykládat striktně a nelze jej tedy rozšiřovati na jiné zkoušky, než jsou v něm taxativně vypočteny, tedy ani na zkoušku pro státní službu zemědělsko-technickou, která tam uvedena není, i kdyby snad co do předmětů zkušebních a rozsahu požadovaných při ní znalostí byla jinak se zkouškami tam uvedenými rovnocennou.

Neprávem dovolává se stížnost vlád. nař. č. 65/1930 Sb. Neboť v Čechách platí dosud nař. č. 77/1913 ř. z., jež platilo v býv. Rakousku a stalo se podle čl. 2 zákona č. 11/1918 Sb. součástí právního řádu státu československého na území, jež z bývalého Rakouska připadlo Československé republice. Na území Slovenska a Podkarpatské Rusi byla otázka nabytí oprávnění k pracím zeměměřičským upravena vlád. nař. č. 148/1922 Sb., později pak vlád. nař. č. 65/1930 Sb.

Z toho plyne, že normy, týkající se nabytí oprávnění zeměměřičů, nejsou na území republiky Československé upraveny jednotně, nýbrž že platí zvláštní ustanovení pro zemi Českou a Moravskoslezskou na straně jedné a pro území Slovenska a Podkarpatské Rusi na straně druhé, a nelze v normách těch naléztí oporu pro názor stížnosti, že bylo úmyslem zákonodárce vytvořiti pro celé státní území úpravu jednotnou. Důsledkem z této dvojité úpravy vyplývajícím jest, že pro nabytí oprávnění na té které části státního území mohou přicházeti v úvahu jediné předpisy platící pro dotyčné území a že pro otázku, jsou-li splněny předpoklady pro nabytí takového oprávnění všeobecně, nelze se dovolávat speciálních předpisů platících pouze pro druhou část území státního. (O případ § 1 bodu 3 vlád. nař. č. 65/1930 Sb. zde nejde.)

Aplikuje tuto zásadu na konkrétní případ musil nss dospěti k závěru, že u st-le pro výklad § 12 písm. b) mín. nař. č. 77/1913 ř. z. nelze bráti v úvahu předpisy, upravující sice obdobnou materii, avšak platící na jiném území státu.

Tím padají však veškeré námitky stížnosti vybudované na mylném právním názoru, že lze přihlížeti při rozhodování o udělení oprávnění k pracím zeměměřičským v Čechách, pokud se týče v zemi Moravskoslezské také k předpisům platným na území Slovenska a Podkarpatské Rusi, zejména i námitka vadnosti, resp. zmatečnosti řízení, že prý žal. úřad k těmto předpisům nehleděl a nezkořmal zejména rovnocennost zkoušek, neboť — jak právě dovozeno — jde v tomto směru o okolnosti zcela nerozhodné.